

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **D. V.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Kubíčkem
se sídlem Praha 1, Na Zábradlí 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou ve znění jeho podání při ústním jednání konaném dne 23. 2. 2026 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a žádal, aby soud označil zásahy žalovaného dne 26. 10. 2025 kolem 3. hodiny ranní spočívající:
 - ve výzvách učiněných žalobci k prokázání totožnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- v omezení jeho osobní svobody,
 - v předvedení žalobce na služebnu Policie ČR,
 - v použití pout na rukou žalobce během jeho převozu na služebnu Policie ČR,
 - v odepření realizace práva žalobce na vyrozumění osoby blízké o omezení jeho osobní svobody,
- za nezákonné.

Obsah žaloby

2. Ke skutkovým okolnostem případu žalobce v podané žalobě uvedl, že se dne 26. 10. 2025 kolem 3. hodiny ranní pohyboval v Praze na Smíchově. Po stráveném večeru v baru s přáteli žalobce utrpěl před barem těžký pád, při němž si poranil hlavu a obličej. Žalobce se domníval, že utrpěl otřes mozku, neboť si pamatuje pocit dezorientace, tělesný třes a to, že ležel na zemi, než se mu podařilo vstát.
3. Na místo přijeli dva policisté, k nimž se později připojili další dva. Policisté po něm požadovali prokázání totožnosti. Žalobce je požádal o to, aby uvedli důvod identifikace, neboť nic protiprávního nespáchal. Přítomný policista jej informoval, že jako cizinec má povinnost se identifikovat. Další policista uvedl, že potřebují ověřit, zda se v zemi nachází legálně. Žalobce odmítl poskytnout součinnost k identifikaci, neboť měl za to, že policisté nemohou chodit po ulici a nahodile identifikovat cizince. Doplnil, že má „perfektní“ britský přízvuk. Policejní orgán tak mohl těžko pojmout důvodné podezření, že je žalobce v ČR nelegálně.
4. Ačkoliv žalobce odmítl poskytnout své identifikační údaje, několikrát policistům sdělil, že s nimi dobrovolně odejde. Uvedl např. *„Don't jump me, I will come peacefully“*. Policisté však žalobce omezili na osobní svobodě a nasadili mu pouta, následně ho naložili do auta a odvezli na služebnu. Žalobce byl v dané chvíli dezorientován. Místo toho, aby se snažili přítomní policisté žalobci pomoci, násilně ho omezili na svobodě. Při jízdě v autě jeden z policistů uvedl, že našel v tašce žalobce *„gun“* (střelnou zbraň). V důsledku toho byl žalobce v extrémním stresu, neboť měl v tu chvíli za to, že bude neoprávněně obviněn z držení nelegální střelné zbraně.
5. Jelikož policisté prohledávali tašku žalobce, museli narazit i na identifikační průkaz žalobce (český průkaz – povolení k pobytu). Tvrdil, že v momentě, kdy ho viděli, už nemohl existovat žádný důvod zadržení – nicméně policisté ho stále vezli na policejní služebnu.
6. Po příjezdu na policejní stanici mu byly zabaveny mobilní telefony a byla mu odepřena možnost telefonicky kontaktovat manželku, která je české státní příslušnosti a mohla mu poskytnout podporu a pomoc. Přítomný zdravotnický personál se jej jen stručně dotázal, zda má zranění, neprovedl však řádné vyšetření. Po sejmutí pout měl na obou zápěstích viditelné odřeny a hluboké otlaky; na tyto skutečnosti upozornil policisty a naléhavě protestoval proti způsobu, jakým s ním bylo naloženo. Následně byl přiveden do místnosti, jež se jevila jako administrativní kancelář, kde dva policisté seděli u počítačů a probírali svoji verzi události, zatímco on seděl mezi nimi.
7. Žalobce požádal o možnost hovořit s nadřízeným a po přibližně patnácti minutách dorazil nadřízený. Přesunuli se do samostatné kanceláře, kde se pokusil vysvětlit, jak byl ošetřen. Nadřízený však své podřízené hájil a projevoval jen málo empatie. Během tohoto jednání předložil svůj pobytový průkaz, který nadřízený přijal a přibližně po deseti minutách vrátil.

Následně mu byl předán formulář (poučení zajištěné osoby) a bylo mu sděleno, že může odejít.

8. Žalobce namítal, že poučení o zajištění alibisticky uvádí, že rodina žalobce může být informována o zadržení na jeho žádost – to mu však nebylo fakticky umožněno, resp. poučení žalobce obdržel po propuštění.
9. Žalobce si při odchodu všiml, že dva policisté na chodbě se na něj „šklebí“. Nikdo mu nenabídl žádnou podporu, pomoc ani se nezajímal o to, zda je v kondici opustit prostory. Žalobce poté dezorientovaně bloudil mezi panelovými domy a snažil se najít cestu domů, stále otřesený, zraněný a vystrašený.
10. *Pokud jde o prokázání totožnosti*, žalobce poukázal na § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), s tím, že uvedené ustanovení nepřipouští variantu, aby policista požadoval předložení identifikační průkazu z toho důvodu, aby zkontroloval, zda se osoba zdržuje v ČR legálně. Nadto se žalobce nezdržoval v prostoru, o kterém bylo důvodné předpokládat, že se v něm zdržují cizinci bez povolení opravňující je k pobytu na území ČR. Žalobce měl za to, že v daném místě nikdo jiný kontrolován nebyl. K tomu žalobce dále poukázal na komentářovou literaturu. Žalobce namítal, že policejní orgán neměl právo požadovat po žalobci prokázání totožnosti, a jednal tedy protiprávně.
11. *Pokud jde o použití pout*, žalobce poukázal na § 63 odst. 3 a § 54 zákona o policii a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 8 As 180/2019-59. Uvedl, že se nedopustil žádného protiprávního jednání. Jediné, čeho se dopustil, bylo to, že spadl a zranil se. Slovní výměna s policisty trvala nějakou dobu a policisté měli dostatek prostoru vyhodnotit chování žalobce. Žalobce, ačkoliv se odmítl identifikovat, několikrát uvedl, že s nimi dobrovolně odejde. Nebyl tak žádný důvod, aby byl žalobce násilně omezen na svobodě a byla mu nasazena pouta. Policisté však zřejmě bez zájmu, patrně i preventivně, žalobce zpacifikovali násilně a nasadili mu pouta. Zásah policistů tak byl protiprávní.
12. *Pokud jde o umožnění kontaktu s manželkou*, žalobce poukázal na § 24 odst. 2 zákona o policii. Uvedl, že několikrát požadoval, aby mu byl umožněn kontakt s jeho manželkou. Policisté této žádosti nevyhověli a nic k tomu neuvedli. Poučení o tomto právu žalobce obdržel až po svém propuštění. Žalobce měl tedy za to, že zásah policistů byl nezákonný i z toho důvodu, že mu nebylo umožněno kontaktovat manželku.
13. Dále žalobce doplnil, že policejní orgán zkontroloval obsah jeho tašky.
14. Závěrem žalobce podotkl, že požádal o nahlédnutí do spisu, ale jeho žádosti nebylo vyhověno.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

15. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. *K zákonitosti výzvy k prokázání totožnosti* žalovaný předně poznamenal, že policie byla na osobu žalobce upozorněna oznámením na tísňovou linku 158 s tím, že leží na zemi a nedaří se mu vstát. K oznámení došlo dne 26. 10. 2025 ve 2:41 hodin. Z následné komunikace na místě mezi žalobcem a hlídkou, která dorazila na místo, bylo zjištěno, že se jedná o cizince, který byl silně pod vlivem alkoholu, na veřejném místě upadl, což sám přiznal, nějakou dobu se zjevně neúspěšně pokoušel vstát, až jeho jednání vzbudilo pozornost oznamovatele, který věc oznámil na tísňovou linku policie. Policie se tedy do kontaktu se žalobcem nedostala z vůle dotčených policistů, ale z důvodu plnění služebních povinností, a ani její následnou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

činnost nelze označovat za jakousi policejní svévoli. Výše popsané jednání žalobce (povalování se v centru města na zemi na očích občanů pod vlivem alkoholu) podle názoru zasahujících policistů zakládalo minimálně podezření ze spáchání přestupku na úseku veřejného pořádku [viz § 5 odst. 1 písm. e) zákona o některých přestupcích].

17. Jelikož se jednalo o noční dobu, osobu zjevně pod vlivem alkoholu, která se nacházela v místech, kde dochází k častému páchání trestné činnosti či přestupků, a protože se jednalo o cizince, u kterého nebylo zřejmé, zda se na území ČR nachází legálně, rozhodla se hlídka OHS Praha II vyzvat žalobce k prokázání totožnosti. Prvotně tak učinila v souladu s § 63 odst. 2 písm. l) zákona o policii, neboť plnila jiné úkoly policie – konkrétně se jala zjistit, zda žalobce nespadá do kategorie osob uvedených výše. Mimo jiné i odhalování výše uvedených skutečností bylo úkolem dotčených policistů a směřovalo k ochraně bezpečnosti osob, majetku, veřejného pořádku a předcházení trestné činnosti, resp. plnění úkolů policie obecně.
18. Žalobou napadená výzva tedy byla plněním úkolů policie, jak stanoví § 2 zákona o policii, a zároveň i přiměřená dané situaci, jak stanoví § 11 tohoto zákona. Byť policisté se žalobcem začali jednat převážně v jeho rodném jazyce (anglicky), a zjevně se mu snažili klidně a slušně stručně vysvětlit, co od něj chtějí, žalobce jim začal skákat do řeči, nenechal většinou policisty dokončit větu a jeho reakce byla odmítavá. Jeho chování přešlo do arogance, výhrůžek a ultimátního postoje k věci, ačkoli výzvě policistů zjevně dobře porozuměl, rozhodl se ji nerespektovat a neustále opakoval, že chce znát konkrétní důvod kontroly jeho totožnosti, vysvětlení však policisty vlastně nenechal nikdy dokončit a ignoroval je. Následně si začal policisty natáčet na svůj mobilní telefon, vstupoval do jejich osobní zóny, telefon jim dával těsně před obličej a na policisty se snažil i sahat. Když se policisté snažili žalobce ze své blízkosti odsunout pohybem své ruky nebo oddálit telefon žalobce z bezprostřední blízkosti svého obličeje, byli osočeni z toho, že žalobce napadají. I za této situace však policisté zůstávali v klidu a snažili se věc vyřídit smírně.
19. Žalobce však opakovaně a zcela zřetelně uváděl, že součinnost ke ztotožnění své osoby neposkytne, žádný doklad policistům nepředloží a že ho mají nechat buď odejít, nebo omezit na osobní svobodě a předvést na služebnu. V takovém případě však policistům vyhrožoval soudní žalobou s tím, že jeho žena je českým občanem a právníčkou. Hlídka OHS Praha II si v průběhu jednání se žalobcem na místo vyžádala součinnost hlídky cizinecké policie (dále též „OCP“), která se na místo dostavila cca 20 minut po příjezdu hlídky OHS Praha II. V čase záznamu 04:10:30 až 04:12:20 (čas na osobní kameře je zjevně časově posunut dopředu o hodinu) je zaznamenáno srozumitelné ucelené poučení žalobce v anglickém jazyce ze strany policisty hlídky OCP. Na místě pak hlídka OCP doplnila výzvu k prokázání totožnosti o výzvu směřovanou vůči cizinci podle § 167 odst. 1 písm. d), resp. e), zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce byl zároveň poučen o tom, že pokud této výzvy neuposlechně, bude předveden ke zjištění totožnosti na služebnu policie. Ani po této výzvě však žalobce neuposlechl, ačkoli k tomu byl ze zákona povinen.
20. Ze zajištěných videozáznamů je tedy zřejmé, že žalobce výzvám policistů porozuměl, neboť byly uděleny jak v českém, tak v anglickém jazyce, a nelze tvrdit, že zde existovala překážka porozumění situaci v důsledku jazykové bariéry. Výzvy byly zcela v souladu se shora citovanými obecně závaznými právními předpisy a postup policistů byl přiměřený okolnostem celé věci.

21. *K zákonnosti omezení osobní svobody* žalovaný sdělil, že po neúspěšných opakovaných výzvách nezbylo policistům než přistoupit k omezení osobní svobody žalobce, neboť situace na místě by kvůli nevyhovění výzvám zjevně nevedla k jeho ztotožnění. Žalobce sice tvrdil, že je občanem Spojeného království, avšak tyto skutečnosti nebylo možno na místě ověřit. Policisté tedy byli stále v situaci, kdy neměli žádné relevantní informace o žalobci, tedy o jakou osobu se jedná, z jaké je země, zda je na území ČR legálně, zda není např. v pátrání, zda nemá např. vyslovený zákaz pohybu na daném území apod. V 03:12 hodin po opakovaných výzvách a poučení podle § 13 zákona o policii rozhodli policisté o zajištění žalobce jako cizince v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii, neboť byl důvod se domnívat, že se jedná o cizince, který zastírá svou totožnost z důvodu, že buď neoprávněně vstoupil na území České republiky, nebo zde neoprávněně pobývá.
22. Žalovaný zdůraznil, že žalobce uvedl, že pokud ho hlídka nepustí, bude ho muset omezit na osobní svobodě, neboť svou totožnost neprokáže. Policisté se tedy dostali do situace, kdy jim ani jiný postup nezbyval. Žalobce byl služebním vozidlem policie eskortován na služebnu OCP sídlící na adrese Praha 4, Kaplanova 2055/4. Po dobu eskorty byla žalobci jako osobě zajištěné přiložena pouta podle § 54 zákona o policii. Při zajištění nebylo použito jiných donucovacích prostředků.
23. Poté, co žalobce na služebně OCP nakonec svou totožnost prokázal předložením povolení k pobytu č. 001365800, které prokázalo jeho totožnost i oprávněnost pobytu na území ČR, byl v 05:55 hodin propuštěn ze zajištění na svobodu. Délka omezení osobní svobody byla přímo úměrná délce odmítavého postoje žalobce k prokázání své totožnosti, prováděným úkonům k jeho ztotožnění (odebrání otisků prstů) a dále i k tomu, že žalobce žádal o lékařské ošetření a za tímto účelem byla na služebnu OCP přivolána Záchránná zdravotnická služba hl. města Prahy, jejíž ošetření však žalobce odmítl a uvedl zdravotníkům, že ošetření nežádá.
24. *K použití pout* žalovaný upozornil, že policisté byli v situaci, kdy neměli žádné relevantní informace o totožnosti žalobce. O jeho případné nebezpečnosti mohli policisté usuzovat pouze z dosavadního kontaktu se žalobcem, jiné relevantní informace o jeho osobě neměli. Nemohli vědět, zda se žalobce nevyhýbá svému ztotožnění z nějakých závažných důvodů a nehodlá se pokusit např. o útěk. Právě v obdobných případech je obezřetnost policistů namístě. Navíc, byť jednání žalobce zprvu agresivní nebylo, je z kamerových záznamů zřejmé, že žalobce přeshel postupem času do slovní agrese vůči policistům, vyhrožoval jim žalobou, posléze začal i vstupovat do jejich diskrétní (bezpečnostní) zóny a provokativně jim dával telefon těsně před obličej.
25. Dalším hlediskem bylo ovlivnění žalobce alkoholem. Ze služební praxe je všem policistům známo, že chování osob pod vlivem alkoholu či jiných návykových látek může být nevyzpytatelné. Nejdříve klidně se chovající osoba může jednat nepředvídatelně, resp. náhle agresivně či jinak excesivně, např. ve snaze utéct.
26. Policisté tedy dospěli k závěru, že za daných okolností bude bezpečnější žalobce spoutat, a učinili tak v souladu s § 54 písm. a) zákona o policii. Podle žalovaného bylo spoutání žalobce v souladu s právními předpisy a bylo přiměřené. Policisté žalobce spoutali jen po dobu eskorty služebním vozidlem na služebnu OCP, která trvala cca 15 minut.
27. Co se týče posouzení přiměřenosti ohledně spoutání rukou před či za tělem, je nutné si uvědomit, že v případě spoutání rukou před tělem není podstatně omezena hybnost paží a

kovová pouta na ruku osoby v případě napadení policistů mohou naopak fungovat i jako zbraň. Takový úder pouty do oblasti hlavy (zejména obličeje) pak může mít vážné následky. Zejména při eskortě vozidlem, kdy se jeden policista věnuje řízení, by případná potyčka se spoutanou osobou mohla mít fatální následky. Navíc osoby pod vlivem alkoholu či jiných návykových látek mají často snížený práh citlivosti a utahovací funkce kovových pout v případě potyčky s policisty má na takovou osobu slabší účinky než na střizlivou osobu, protože ovlivněná osoba necítí tolik bolest. Policisté proto vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem rozhodli o spoutání žalobce na krátkou dobu eskorty za zády. Navíc žalobce, když viděl, že situace dospěla k jeho zajištění, se sám zcela spontánně k policistům otočil zády a dal ruce za záda a naznačil, že je připraven na jejich spoutání za zády. Sám tedy zjevně takový způsob spoutání v dané situaci považoval za běžný a přiměřený.

28. V průběhu eskorty pak žalobce pokračoval ve slovních výhrůžkách policistům v tom ohledu, že jejich policejní kariéra skončila, že jeho žena je právník, že skončí u soudu a že budou všeho litovat a budou trpět.
29. K prohlídce tašky žalovaný sdělil, že policisté provedli u žalobce jako osoby zajištěné prohlídku na přítomnost případné zbraně podle § 35 odst. 2 písm. a) zákona o policii.
30. *K nevyrozumění osoby blízké* žalovaný uvedl, že zákon o policii v § 13 nestanoví výslovně, kdy a jak by měla být zajištěná osoba o právech poučena. Z toho plyne, že je na místě zajištěného poučit v době, kdy to okolnosti věci dovolí a je na takové poučení čas, místo a prostředky. Protože se jednalo o poučení cizince, probíhá takové poučení zpravidla písemnou formou. Zákon zde stanoví, že brání-li poučení povaha a okolnosti úkonu, policista poučí nebo zajistí toto poučení ihned, jakmile to okolnosti dovolí (v tomto případě došlo k vytištění poučení v anglické jazykové mutaci až na služebně OCP – podle záznamů z vnitřního systému ETR byl formulář zpracován dne 26. 10. 2025 v 05:05:17 hodin).
31. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce ne zcela správně chápe smysl § 24 odst. 2 zákona o policii, nejedná se o právo, aby osoba omezená na osobní svobodě sama tuto blízkou osobu kontaktovala (např. telefonicky apod.), ale o postup, kdy policie sama vyrozumí takovou osobu. Za tímto účelem a z důvodu prokazatelnosti splnění i dalších v zákoně uvedených povinností je však třeba znát totožnost a kontakt na takovou osobu.
32. Žalobce sice opakovaně tvrdil, že jeho manželka je právník, ale z videozáznamů nevyplývá, že by policistům kdykoli poskytl její osobní údaje a nějaký kontakt, aby ji mohli kontaktovat. Z vyjádření zasahujícího policisty pprap. Suma vyplývá, že žalobce o vyrozumění manželky sice výslovně požádal, avšak na výzvu policistům nepředal žádný kontakt. Navíc, kdyby poskytl policistům její osobní údaje, mohli by policisté na základě nich žalobce ztotožnit. A pokud žalobce o vyrozumění manželky žádal, logicky si buď takového svého práva musel být vědom anebo o něm musel být poučen. I v případě, že by žalobce požadoval vyrozumění manželky jako uplatnění práva na právní pomoc ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o policii, tak za situace, kdy policisté netušili, koho mají před sebou, by taková součinnost policie spočívala v tom, že by policisté sami zřejmě telefonicky vyrozuměli zvoleného právního zástupce dle volby žalobce. Opět by se nejednalo o postup, kdy by žalobci dali do rukou jeho (či jiný) telefon a nechali jej samotného telefonovat. Neumožnění realizace práva na zajištění právní pomoci však není předmětem této žaloby.
33. Žalovaný uzavřel, že jednání dotčených policistů vůči žalobci považuje za velice korektní, zdrženlivé a chápavé se snahou věc vyřídit na místě s minimálním zásahem do jeho práv, a

obecně maximálně trpělivé. Byl to však sám žalobce, který celou situaci vyhrotil a vynutil si žalobou napadený zásah příslušníků policie.

34. V *replce* ze dne 19. 1. 2026 žalobce uvedl, že tísňová linka byla zavolána z toho důvodu, že někdo potřebuje pomoc, ne že se opilec válí na zemi. Žalobce sice konzumoval alkohol, nikoliv však v takovém množství, které zapříčinilo pád. Žalobce spadl omylem a následně nemohl vstát v důsledku pádu, resp. otřesu. Je tedy krajně nevhodné, když na uvedenou situaci policejní orgán reaguje tak, že k otřesené osobě přispěchá a pokusí se ji ztotožnit. Není lidsky přijatelné, aby policisté předháněli sanitku a přispěchali vždy k zraněnému člověku z toho důvodu, že se osoba povaluje na zemi, což může být přestupkem na úseku veřejného pořádku. Situace byla nepochybně zhoršena tím, že policejní hlídka neovládala dobře anglický jazyk, těžko tedy vůbec mohla cokoli žalobci srozumitelně vysvětlit. Nicméně žalobce má za to, že mu nic (napoprvé) vysvětleno nebylo.
35. Z vyjádření žalovaného plyne, že přítomní policisté žádné vysvětlení žalobci ve vztahu k uplatnění § 63 odst. 2 písm. l) zákona o policii neposkytli, následně žalovaný argumentuje, že policejní orgán byl oprávněn vyžadovat prokázání totožnosti dle § 167 odst. 1 písm. d), resp. e), zákona o pobytu cizinců. Tento důvod však původně uplatněn nebyl, což sám žalovaný přiznává. Žalobce tvrdil, že policejní orgán nemůže měnit důvody svých výzev k prokázání totožnosti podle toho, jak se mu to hodí.
36. Dále žalobce upozornil, že § 63 odst. 1 zákona o policii uvádí, že rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti. Pro zajištění ochrany veřejného pořádku není nutné provádět cizineckou kontrolu u zraněných osob s možným otřesem mozku. Jedná se o zcela nepřiměřený způsob a moment ztotožnění, který lze vnímat spíše jako šikanu ze strany policejního orgánu.
37. K argumentaci žalovaného k jeho spoutání žalobce uvedl, že předpokládá, že policisté zpravidla nebudou mít žádné údaje o totožnosti zadržované osoby. Nasazení pout z toho titulu, že se policista obává zadržované osoby, neboť ji nezná a může být tedy nebezpečná, je absurdní. To by takto mohl být spoután téměř každý. Žalobce policistům nedával provokativně mobil před obličej, pouze namířil mobil blízko k obličeji, aby si natočil obličej policisty. Pokud žalobce vyhrožoval policistům žalobou, tak to není důvod pro spoutání žalobce. Nelze vyhrožovat podáním legálních právních prostředků. Dále lze dle žalobce zcela odmítnout argument, že je nutné spoutat osobu, která konzumovala alkohol. Žalobce nebyl ve stavu nepřičetnosti. Shrnu, že policejní orgán spoutal zraněnou osobu, která neprojevovala žádné známky odporu, a naopak verbálně dávala najevo, že půjde s policisty dobrovolně.
38. K nevyrozumění osoby blízké žalobce uvedl, že poučení v momentu, kdy zadržení skončilo, zcela postrádá smysl. Žalobce mohl být poučen přímo při zadržení. Žalobce se dožadoval, aby mohl kontaktovat manželku. Pakliže policejní orgán vyhodnotil žádost žalobce tak, že na přímý kontakt manželky žalobce nemá nárok a poučení o možnosti vyrozumět jeho osobu blízkou mu předal až po skončení omezení svobody, jedná se o čistý alibismus. V momentě, kdy se žalobce dožadoval kontaktování manželky, měl policejní orgán manželku kontaktovat jako jeho osobu blízkou ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o policii. Skutečnost, že policejní orgán neznal telefonní číslo manželky přeci nebrání tomu, aby se na to žalobce zeptal. „*Přece policejní orgán*“ nechce tvrdit, že žalobce neměl právo na § 24 odst. 2 zákona o policii, protože když žádal o vyrozumění manželky, tak neuvedl současně její telefonní číslo.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

39. Dále žalobce upozornil na další dokreslující okolnosti. Uvedl, že dne 30. 10. 2025 požádal Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy o nahlédnutí do všech spisů vedených policejním orgánem v souvislosti s jeho předvedením. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy neumožnilo žalobci nahlédnout do spisu s výjimkou spisu č. j. KRPA-335454/ČJ-2025-0011IY, kdy se prý měl žalobce obrátit na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy. Žalobce následně obdržel neznámého dne od Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy dopis, který si nemohl vyzvednout, neboť dlouhodobě pobývá v zahraničí.
40. Dne 7. 1. 2026 právní zástupce žalobce požádal telefonicky policejní orgán o přeposlání dopisu přímo právnímu zástupci. Právnímu zástupci bylo přislíbeno, že 9. 1. 2026 se mu ozve policistka, která má případ na starosti. Jelikož právnímu zástupci nikdo nevolal, právní zástupce opět volal na policejní orgán a bylo mu vysvětleno, že se musí obrátit písemně. Právní zástupce se tedy obrátil na policejní orgán písemně, načež mu dne 14. 1. 2026 byl doručen příkaz o pokutě ve výši 3 000 Kč za nepředložení dokladu o totožnosti, který již pochopitelně nabyl právní moci. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy tak činí vůči žalobci vše pro to, aby mu v souvislosti se zásahem ztížilo život.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

41. Jelikož se žalobce domáhal pouze určení toho, že zásah byl nezákonný, vyšel soud podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Soud při zjišťování skutkového stavu vycházel zejména z dokazování provedeného během ústního jednání, přičemž vzal v potaz argumenty žalobce uvedené v jeho podáních a během ústního jednání a tvrzení žalovaného uvedené v jeho vyjádřeních.
42. Úvodem ústního jednání soud vytýkal vady podané žaloby. Nejprve soud žalobce vyzval k vyjasnění dne, ve kterém mělo dojít k zásahu. Žalobce v podané žalobě uvedl, že k zásahu žalovaného došlo dne 27. 10. 2025, v rozporu s tímto tvrzením však žalobcem předložené podklady byly datovány dnem 26. 10. 2025. Žalobce k výzvě soudu sdělil, že k zásahu došlo dne 26. 10. 2025.
43. Dále se soud s ohledem na skutečnost, že žalobce v podané žalobě a rovněž v replice uvedl tvrzení, která nebyla zahrnuta do petitu žaloby (omezení na osobní svobodě, prohledání tašky, zdravotnický personál neprovedl řádné vyšetření, nevhodné chování policistů, nenabídnutí pomoci a neověření, zda je žalobce schopen služebnu opustit, neumožnění nahlédnutí do spisu, ztížení života žalobce), dotázal žalobce, zda se jedná o žalobní tvrzení nebo zda tato sdělení byla učiněna pouze pro dokreslení situace. K dotazu soudu žalobce upravil petit žaloby tak, že byl doplněn o tvrzení o nezákonnosti zásahu spočívajícího v omezení osobní svobody žalobce dne 26. 10. 2025. Ostatní tvrzení byla zástupcem žalobce výslovně označena za dokreslující skutečnosti.
44. Poté, kdy účastníci řízení soudu sdělili, že trvají na svých stanoviscích, soud za přítomnosti tlumočníka přistoupil k dokazování. Soud provedl nejprve důkazy v podobě videozáznamů předložených žalobcem a dále videozáznamů předložených žalovaným s označením CID-001264_000039-034944_0010_N, CID-001264_000039-035835_0011_N, CID-001264_000038-040256_0007_N, CID-001264_000038-041257_0008_N, CID-001264_000038-042027_0009_N, CID-001264_000038-051232_0010_N, CID-001264_000038-051404_0011_N, CID-001264_000038-051439_0012_N, dvůr - ch13_20251026013000_20251026013200, všechny v plném rozsahu, a části videozáznamu

CH2 - ch09_20251026013000_20251026024000 v části zaznamenávající sejmutí pout a části videozáznamu kamery záznam – vestibul v části zachycující předání listin žalobci.

45. Poté soud seznámil účastníky řízení s tím, jaké rozhodné skutečnosti vnímal z provedených videozáznamů.
46. Následně soud přistoupil k provedení listinných důkazů, a to úředního záznamu ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-1/ČJ-2025-001264, úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-2/ČJ-2025-001264, vyjádření pprap. Boleslava Suma ze dne 11. 12. 2025, č. j. KRPA-369326-4/ČJ-2025-0000KR, vyjádření pprap. Oty Slabého ze dne 10. 12. 2025, č. j. KRPA-369326-3/ČJ-2025-0000KR, a vyjádření pprap. Ing. Pavla Krále ze dne 6. 12. 2025.
47. Listiny s označením Instruction to a Person in Custody ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-3/ČJ-2025-001264, a Poučení zajištěné osoby ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-4/ČJ-2025-001264, byly prohlášeny za nesporné (žalobce je přiložil k podané žalobě, žalovaným byly předloženy jako součást správního spisu).
48. Zástupce žalobce ve svém závěrečném návrhu zdůraznil, že během prvního ztotožnění nebyl uveden důvod, pro který byl požadován doklad totožnosti; byl pouze citován § 63 odst. 2 písm. l) zákona o policii. Prokázání totožnosti nelze požadovat pouze na základě citace příslušného paragrafu. Omezení osobní svobody bylo dlouhé. Žalobce byl naštvaný, nikoli agresivní, byl fyzicky klidný. Žalobce se snažil vyhnout se spoutání, spoutání bylo nepřiměřené. Žalobce nevěděl, že se jedná o záchranáře; myslel si, že jde o policisty. Žalobce byl poučen o právu na vyznění osoby blízké až na konci zajištění. Videá nezachycují celé části zásahu, záznamy byly sestříhány a ukazují jednání žalobce v horším světle. Žalobce nesleduje svojí žalobou finanční odškodnění, práce policistů si váží, jde mu o princip; legitimace podle něj nebyla po právu.
49. Žalovaný zdůraznil, že použití kamery není povinné; zapíná se tehdy, má-li být prováděn zákrok, aby bylo možné následně provést kontrolu. Pokud byla počáteční komunikace nekonfliktní, nebyl důvod kameru použít. Žalobce byl poučován v průběhu úkonů. Pokud odmítl poučení podepsat a převzal jeho kopii až na konci zajištění, je to jeho volba. Policie může vyznít pouze osobu, na kterou má kontakt. Cizinec je povinen se bez dalšího podrobit pobytové kontrole při ověřování legality pobytu. Žalobce se nechoval standardně; byl proto dán důvod jeho kontroly. Žalobce se minimálně verbálně choval agresivně a konfrontačně.
50. Soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
 - Podle § 63 odst. 2 písm. l) zákona o policii *policista je oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu při plnění jiného úkolu, je-li to nezbytné k ochraně bezpečnosti osob a majetku, veřejného pořádku nebo pro předcházení trestné činnosti.*
 - Podle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců *cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen na požádání policie prokázat totožnost předložením cestovního dokladu, dokladu o povolení k pobytu nebo identifikačního průkazu vydaného Ministerstvem zahraničních věcí osobám požívajícím výsad a imunit podle mezinárodního práva, a ve lhůtě stanovené policií doložit, že splňuje podmínky pobytu na území; občan Evropské unie je povinen prokázat totožnost předložením cestovního dokladu nebo jiného dokladu prokazujícího totožnost, včetně občanství některého z jiných členských států Evropské unie, anebo předložením průkazu trvalého pobytu; rodinný příslušník*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, je povinen prokázat totožnost předložením cestovního dokladu, pobytové karty nebo karty trvalého pobytu, nemá-li tento doklad, může totožnost prokázat jiným dokladem, současně však musí prokázat, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

- Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii *policista je oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá.*
- Podle § 54 písm. a) zákona o policii *policista je oprávněn použít pouta a prostředek k zamezení prostorové orientace také ke spoutání osoby zajištěné je-li důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo ochrana veřejného pořádku anebo že se osoba pokusí o útěk. Policista je oprávněn použít pouta ke vzájemnému připoutání dvou nebo více osob. Prostředek k zamezení prostorové orientace je policista oprávněn použít pouze, nelze-li účelu úkonu dosáhnout jinak.*
- Podle § 63 odst. 3 zákona o policii, *odmítne-li osoba uvedená v odstavci 2 prokázat svoji totožnost nebo nemůže-li ji prokázat ani po poskytnutí potřebné přiměřené součinnosti a policista nemůže její totožnost zjistit provedením úkonu na místě, je oprávněn osobu předvést k provedení úkonů směřujících ke zjištění její totožnosti. Potřebnou součinnost k prokázání totožnosti policista poskytne způsobem a v rozsahu, který nezmaří účel úkonu.*
- Podle § 24 odst. 2 zákona o policii *policie na žádost osoby omezené na svobodě vyrozumí o této skutečnosti osobu jí blízkou nebo jinou osobu, kterou osoba omezená na svobodě určí. Jedná-li se o osobu nezletilou, osobu, jejíž svéprávnost byla omezena, vyrozumí také zákonného zástupce nebo opatrovníka této osoby. Jedná-li se o osobu mladší 15 let, vyrozumí také orgán sociálně právní ochrany dětí. Jde-li o vojáka v činné službě, vyrozumí také Vojenskou policii. Policie provede vyrozumění neprodleně.*

51. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

52. Pokud jde o jednotlivé úkony vytýkané žalobcem, soud se jimi zabývá v časové posloupnosti, v jaké se odehrály.

53. *Prvním úkonem byla výzva k prokázání totožnosti.* Žalobce především namítal, že policie nebyla oprávněna ho k prokázání totožnosti vyzvat, neboť neexistoval žádný zákonný důvod podle § 63 odst. 2 zákona o policii.

54. Z provedeného dokazování (zejména z úředního záznamu ze dne 26.10.2025, č.j. KRPA-336838-1/ČJ-2025-01264, a ze záznamů z osobních kamer policistů) vyplynulo, že policie se žalobcem navázala kontakt na základě oznámení na tísňovou linku 158 o osobě ležící na zemi, která nebyla schopna vstát. Po příjezdu na místo policisté zjistili, že jde o osobu pod vlivem alkoholu s poraněním v oblasti hlavy. Současně bylo zjištěno, že se jedná o cizince.

55. Na základě shora uvedených skutkových zjištění dospěl soud k závěru, že policisté nepochybili, jestliže žalobce vyzvali k prokázání totožnosti.

56. Zjišťování totožnosti žalobce bylo v dané věci primárně provedeno na základě § 63 odst. 2 písm. l) zákona o policii (viz úřední záznam ze dne 26.10.2025, č.j. KRPA-336838-1/ČJ-2025-01264, a záznamy z osobních kamer policistů). Toto ustanovení opravňuje policistu vyzvat osobu k prokázání totožnosti, je-li to nezbytné k plnění úkolů policie, zejména k ochraně bezpečnosti osob a majetku, k ochraně veřejného pořádku nebo

Shodu s prvpisem potvrzuje M. S.

k předcházení trestné činnosti. S ohledem na okolnosti oznámené na tísňovou linku (osoba ležící na zemi, neschopná vstát) a na následně zjištěný stav žalobce na místě (zjevné požití alkoholu, oděrka na hlavě) byla taková výzva zcela namístě. Policie jednala s osobou, která se podle oznámení i vlastního zjištění policistů mohla nacházet ve stavu ohrožujícím její zdraví nebo bezpečnost, a současně mohla být v důsledku požití alkoholu způsobilá narušit veřejný pořádek, popřípadě být spojena s událostí vyžadující policejní zásah.

57. Nelze rovněž přehlédnout, že bezprostředně po prvotním kontaktu policisté zjistili, že žalobce je cizincem. Tím se současně aktivoval zvláštní právní režim upravený v zákoně o pobytu cizinců. Podle § 103 písm. d) tohoto zákona je cizinec povinen na výzvu policie prokázat svoji totožnost a pobytový titul, a to bez ohledu na okolnosti, za nichž je kontrola prováděna. Tomu odpovídá i oprávnění policie provést pobytovou kontrolu a totožnost cizince ověřit [§ 167 odst. 1 d) a e) zákona o pobytu cizinců].
58. Zjištění cizineckého statusu žalobce proto rozšířilo okruh zákonných důvodů pro ověření jeho totožnosti. Nelze přisvědčit námitce, že by policejní orgán měnil důvod výzvy. V posuzované věci existovaly současně dva na sobě nezávislé zákonné tituly, a to obecný titul podle § 63 odst. 2 písm. l) zákona o policii a zvláštní titul podle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Oba tituly legitimně umožňovaly policii vyžadovat prokázání totožnosti po žalobci.
59. Ústavní soud v usnesení sp. zn. II. ÚS 1022/21 zdůraznil, že kontrola totožnosti je běžným a legitimním nástrojem policejní činnosti, nikoli excesem, a její zákonnost je třeba posuzovat podle celkových okolností konkrétního případu. V projednávané věci okolnosti (noční doba, nejasná povaha poranění, požití alkoholu a skutečnost, že jde o cizince) jednoznačně odůvodňovaly oprávnění policie zjišťovat totožnost žalobce.
60. Tvrzení žalobce, že mu nebyl sdělen důvod výzvy, nemá oporu v záznamech z osobních kamer policistů. Z těchto záznamů je patrné, že policisté žalobci opakovaně sdělili, z jakého důvodu po něm požadují prokázání totožnosti. Policisté reagovali na oznámení o osobě ležící na zemi, která byla pod vlivem alkoholu, a v této souvislosti ověřovali její totožnost i pobytový status, neboť se jednalo o cizince. Na tyto skutečnosti byl žalobce ze strany policistů výslovně upozorněn. Skutečnost, že ležel na zemi a byl pod vlivem alkoholu, ostatně žalobce sám připustil. Stejně tak policistům sdělil, že je občanem Spojeného království. Soud neshledal, že by sdělení policistů bylo neurčité či nesrozumitelné, a to ani s ohledem na použití anglického jazyka policií. Z reakcí žalobce na jejich výzvy je naopak zřejmé, že obsahu sdělení porozuměl.
61. Nelze ani mít za to, že ověřování totožnosti bylo nepřiměřené s ohledem na zdravotní stav žalobce. Výzva k prokázání totožnosti je úkonem minimální intenzity, který sám o sobě zraněnou osobu nikterak neohrožuje ani jí nebrání v poskytnutí zdravotní péče. To, že se žalobce sám vnímá jako zraněnou osobu s možným otřesem mozku, nemůže bez dalšího zpochybnit zákonnost postupu policie, zejména za situace, kdy žalobce sám zdravotnické ošetření následně odmítl.
62. *Druhým úkonem v řadě bylo omezení osobní svobody.* V tomto případě se námitka žalobce omezila pouze na tvrzení o nepřiměřenosti omezení osobní svobody.
63. Z provedených důkazů (zejména z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-2/ČJ-2025-001264, a záznamů z osobních kamer policistů) soud zjistil, že žalobce opakovaně neuposlechl výzev k prokázání totožnosti, přičemž tyto výzvy byly

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

činěny v českém i anglickém jazyce a žalobci byly srozumitelné. Žalobci bylo poskytnuto ucelené poučení v angličtině o právním důvodu pobytové kontroly a o následcích jejího neuposlechnutí. Přes toto poučení žalobce setrval na odmítání poskytnutí součinnosti, tj. prokázání své totožnosti. Zajištění trvalo v době od 3:12 hod. do 5:55 hod. dne 26. 10. 2025.

64. Na základě shora uvedeného má soud za to, že v projednávaném případě nebylo možné totožnost žalobce zjistit úkonem na místě. Policisté proto přikročili k zajištění žalobce, tedy k omezení jeho osobní svobody. Postup policistů naplnil zákonné podmínky zajištění, neboť (i) žalobce byl cizincem, (ii) odmítl přes opakované výzvy sdělit jakékoli identifikační údaje, a (iii) totožnost nebylo možné zjistit žádným mírnějším postupem.
65. Soud současně neshledal ani nepřiměřenost tohoto zásahu. Zajištění žalobce sloužilo výhradně k dosažení zákonem sledovaného účelu, tj. k ověření totožnosti a pobytového statusu žalobce, přičemž šlo o postup, který nebylo možné nahradit mírnějším opatřením. Samotnou délku omezení osobní svobody (od 3:12 do 5:55 hod., tedy necelé tři hodiny) nelze v projednávaném případě považovat za nepřiměřenou. Odvíjela se jednak od nutnosti převozu žalobce na služebnu, jednak od zajištění lékařského vyšetření, které si žalobce sám vyžádal, a dále od provedení úkonů nezbytných k identifikaci žalobce, včetně odebrání otisků prstů. Doba omezení osobní svobody byla rovněž ovlivněna odmítavým postojem žalobce a jeho neochotou poskytnout policistům jakoukoli součinnost, čímž došlo k prodloužení celého procesu zjišťování totožnosti. Po předložení povolení k pobytu na služebně byl žalobce bezprostředně propuštěn, což potvrzuje, že zajištění trvalo pouze po dobu nezbytně nutnou k naplnění jeho zákonného účelu a nepřesáhlo rámec přiměřenosti požadovaný právní úpravou.
66. Na základě uvedeného soud uzavírá, že omezení osobní svobody žalobce bylo provedeno v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii, za situace, kdy žalobce sám svým postojem znemožnil, aby bylo jeho ztotožnění dosaženo mírnějším způsobem.
67. *Třetím úkonem v řadě bylo použití pout.* V tomto případě žalobce zejména namítal, že nebyly splněny podmínky pro nasazení pout podle § 54 zákona o policii a že nasazení pout bylo preventivní. Žalobce se nedopustil žádného protiprávního jednání.
68. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-2/ČJ-2025-001264, vyplývá, že v projednávaném případě byla pouta využita dle § 54 zákona o policii.
69. Z § 54 písm. a) zákona o policii vyplývá, že nasadit pouta nelze v žádném případě automaticky u každé zajištěné osoby. Pouta jsou prostředek, jehož použití je možné, pouze pokud je nutně vyžadováno individuálními okolnostmi daného případu a jsou použita přiměřeným způsobem, jak zdůrazňuje i judikatura Ústavního soudu (viz např. nález I. ÚS 860/15, bod 78).
70. Na základě provedeného dokazování (zejména úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-2/ČJ-2025-001264, a záznamů z osobních kamer policistů) soud dospěl k závěru, že použití pout v projednávaném případě bylo v souladu s § 54 zákona o policii. Žalobci byla nasazena pouta v době jeho zajištění dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii. Při rozhodování o spoutání žalobce existovaly na straně policistů okolnosti, které objektivně zakládaly důvodnou obavu o bezpečnost osob a ochranu veřejného pořádku, konkrétně (i) žalobce se nacházel pod vlivem alkoholu, což sám zasahujícím policistům sdělil, (ii) žalobce setrval odmítal s policisty spolupracovat a neuposlechl opakované výzvy k prokázání své totožnosti učiněné v českém i anglickém jazyce, (iii) žalobce při pořizování

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

záznamu mobilním telefonem opakovaně vstupoval do osobní (bezpečnostní) zóny jednotlivých policistů a přibližoval telefon do bezprostřední blízkosti jejich obličejů, (iv) konečně žalobce vykazoval projevy slovní arogance a eskalace situace. Soud akcentuje, že stav ovlivnění alkoholem činí chování osoby hůře předvídatelným, a to i tehdy, pokud se zpočátku jeví bez zjevné fyzické agrese. Ovlivnění alkoholem v kombinaci s dalšími výše popsány faktory dle soudu činily obavu z ohrožení bezpečnosti osob a veřejného pořádku plně racionální a důvodnou.

71. K tvrzení žalobce soud doplňuje, že pro nasazení pout podle § 54 zákona o policii je rozhodná existence podmínek daných tímto ustanovením. Otázka, zda se žalobce dopustil určitého protiprávního jednání, není pro nasazení pout určující.
72. Soud rovněž dospěl k závěru o přiměřenosti použití pout. Z provedeného dokazování plyne, že pouta byla nasazena pouze po dobu eskorty služebním vozidlem na služebnu, v řádu přibližně 20 minut (v čase od 3:12 hod. do 3:34 hod.), a to způsobem šetrným, bez zbytečné agrese. Žalobce se spoutání nebránil a sám se postavil zády s rukama za zády.
73. K tvrzení žalobce, že v důsledku použití pout utrpěl poranění zápěstí, soud uvádí, že žalobce nepředložil žádný důkaz, který by takové zranění objektivně doložil. Podle § 54 zákona o policii jsou pouta donucovacím prostředkem sloužícím k tomu, aby bylo účinně zabráněno úkonům osoby, jež by mohly ohrozit bezpečnost policistů či narušit průběh zákonného úkonu. Pouta proto musí být nasazena tak, aby reálně plnila svůj účel. Samotné nepohodlí či mírné otlaky, které mohou při standardním použití kovových pout vzniknout, nepředstavují znak nepřiměřenosti jejich použití. Ze záznamů z osobních kamer ani z jiných důkazů neplyne, že by si žalobce v průběhu zásahu na nasazení pout, jejich „utažení“ či způsob manipulace jakkoli stěžoval.
74. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že použití pout v projednávaném případě bylo v souladu s § 54 zákona o policii, neboť bylo vyvoláno konkrétní, racionálně odůvodněnou obavou o bezpečnost osob a ochranu veřejného pořádku, a současně bylo provedeno šetrně a jen po dobu nezbytně nutnou.
75. *V pořadí čtvrtým úkonem v řadě bylo předvedení žalobce na policejní služebnu.* V této souvislosti žalobce namítal, že jeho předvedení na služebnu bylo nezákonné.
76. Ve smyslu § 63 odst. 3 zákona o policii je policista oprávněn předvést osobu ke zjištění totožnosti, odmítne-li tato osoba prokázat totožnost nebo ji nemůže prokázat ani po poskytnutí potřebné přiměřené součinnosti a nelze-li totožnost zjistit úkonem na místě. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit dokončení identifikačního úkonu, nelze-li jej s ohledem na postoj dotčené osoby či okolnosti provést v terénu.
77. Z provedeného dokazování (zejména z úředního záznamu ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-1/ČJ-2025-01264, úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-2/ČJ-2025-001264, a ze záznamů z osobních kamer policistů) plyne, že žalobce opakovaně neuposlechl výzev k prokázání totožnosti, a to v českém i anglickém jazyce, přičemž na místo byla přivolána hlídka cizinecké policie, která žalobci srozumitelně sdělila důvod a právní rámec pobytové kontroly. Přes výše uvedené žalobce součinnost zasahujícím policistům neposkytl. Za této situace policisté logicky nemohli totožnost zjistit na místě a přikročili k předvedení na služebnu.
78. Na základě výše popsaného skutkového zjištění soud dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné podmínky předvedení dle § 63 odst. 3 zákona o policii. Žalobce odmítl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zasahujícím policistům prokázat svou totožnost, a to přes výslovné sdělení policistů, z jakého důvodu je prokázání totožnosti po žalobci požadováno, přičemž totožnost žalobce nebylo možné zjistit na místě. Zasahujícími policisty zvolený postup, tj. předvedení na služebnu, má tedy soud za zákonný a věcně přiměřený. Předvedení žalobce na služebnu představovalo legitimní prostředek k dosažení účelu identifikačních úkonů za situace, kdy totožnost nebylo možné zjistit na místě pro neuposlechnutí výzev a odmítnutí součinnosti žalobcem.

79. Tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky předvedení, neboť při prohlídce byl nalezen průkaz trvalého pobytu, nemá oporu v provedeném dokazování. Z provedeného dokazování vyplývá, že během prohlídky žalobce byl nalezen pouze pepřový sprej. Žalobce předložil povolení k pobytu až na policejní služebně, a to k výzvě dozorčího odboru cizinecké policie (viz úřední záznam ze dne 26. 10. 2025, č. j. KRPA-336838-1/ČJ-2025-01264, a vyjádření prap. Ing. Pavla Krále ze dne 6. 12. 2025). Ostatně tuto skutečnost připustil žalobce i v podané žalobě.
80. *K tvrzení žalobce, že nedošlo k vyrozumění jeho manželky*, soud předně uvádí, že ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o policii nejde o právo, aby zajištěná osoba sama telefonovala blízké osobě. Uvedené ustanovení stanoví, že policie na žádost zajištěného vyrozumí blízkou osobu sama, přičemž k prokazatelnému provedení úkonu potřebuje znát identifikační a kontaktní údaje vyrozumívané osoby.
81. Z provedeného dokazování (zejména vyjádření ze dne 11. 12. 2025, č. j. KRPA-369326-4/ČJ-2025-0000KR) plyne, že žalobce o vyrozumění manželky požádal, avšak na výzvu policistů nesdělil žádný kontakt (telefonní číslo či jiné údaje). Bez uvedení kontaktních údajů však nemohlo k vyrozumění manželky žalobce dojít.
82. Soud v tomto případě nemá důvod jakkoli zpochybňovat vyjádření ze dne 11. 12. 2025, č. j. KRPA-369326-4/ČJ-2025-0000KR, v části, ve které je uvedeno, že žalobce odmítl předat policistům kontakt na svoji manželku. Z provedeného dokazování totiž vyplývá, že žalobce se zasahujícími policisty v průběhu zásahu nespolupracoval, neboť zejména odmítl přes opakované výzvy policistů sdělit svoji totožnost. Za uvedené situace je obrana žalobce, že policistům nic nebránilo, aby se na telefonní číslo manželky zeptali, vyvrácena vyjádřením ze dne 11. 12. 2025, č. j. KRPA-369326-4/ČJ-2025-0000KR. Nadto, jestliže žalobce odmítal poskytnout i základní součinnost k ověření své totožnosti, lze jen stěží uvěřit, že by dobrovolně sdělil policii kontaktní údaje na svoji manželku. Tyto údaje by totiž pravděpodobně umožnily identifikaci samotného žalobce.
83. Na práva žalobce nemělo v projednávaném případě vliv, že žalobci bylo předáno poučení zajištěné osobě na sklonku jeho zajištění. Žalobce si svého práva na vyrozumění osoby blízké byl plně vědom. Vyrozumění své manželky však zmařil nesdělením jejích kontaktních údajů. Bez sdělení kontaktních údajů nemohla policie vyrozumění provést. Nadto podle § 13 zákona o policii se poučení činí ihned, jakmile to okolnosti dovolí. V projednávaném případě nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce je cizinec (komunikace a poučení probíhaly i v angličtině) a do průběhu zajištění vstoupil jeho požadavek na přivolání zdravotnické záchranné služby, který ovlivnil časovou návaznost úkonů.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

84. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba žalobce na ochranu před nezákonným zásahem není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

85. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost, jen je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

V takovém případě je třeba kasační stížnost podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. února 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu